

கட்டுடைப்பு நோக்கில் திவ்ய இரட்சகர் பேரில் பிள்ளைத்தமிழ்

செ. சாந்தி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, அய்ய நாடார் ஜானகி அம்மாள் கல்லூரி, சிவகாசி-626124, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Divya Iratchakar's Pillai Thamizh

S. Santhi a,*

^a Department of Tamil, Ayya Nadar Janaki Ammal College, Sivakasi-626124, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
samsanthi2020@gmail.com

Received: 01-07-2022
Revised: 30-09-2022
Accepted: 12-10-2022
Published: 09-12-2022

ABSTRACT

Just as the Pallavar period is said to be the period of devotional literature and the medieval Chola period is said to be the period of preservation, so the period of Nayak who ruled Tamil Nadu from 1350 AD can be said to be the period of minor literature. Pallu, Ula, Thootu, Kalambagam, Pillaitamil etc. are minor literary works that are written to entertain the rich people and kings. There are 96 types of minor literary work called Prabandhams. In the book Sathuragarathi written by Veeramamunivar, mentions 96 types of Prabandhams. Pillai Thamizh ia also known as Pilliakavi, Pillaipaatu, and Seithamil. Some of these Pillai Thamizh books have been composed with changes in the structural and cultural elements. Thus, the article examines the overall changes that took place in Divya Iratchakar's Pillai Thamizh.

Keywords: Divya Iratchakar Pillai Thamizh, Sathuragarathi, Veeramamunivar

முன்னுரை

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் புறத்திணையியலில் சிற்றிலக்கியத்திற்கான அடிப்படைக் கூறுகளைக் காணமுடிகிறது. “குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்” என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவானது பிள்ளைத்தமிழின் தோற்றுவாயாக அமைந்துள்ளது (Ilampuranar, 1985). தொல்காப்பியத்தில் சிறு விதையாக விதைக்கப்பட்டுச் சங்க இலக்கிய காலங்களில் முளைத்து, பக்தி இலக்கியக் காலங்களில் ஆழ்வார்களால் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளைத்தமிழானது சிற்றிலக்கியக் காலத்தில் தனி இலக்கிய வகையாக மரமாக விரிந்து பரந்தது.

“இள மைந்தர் நலம் வேட்ட

வள மங்கையர் வகையுரைத் தன்று”

என்றவாறு புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இப்பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கிய வகைக்கான இலக்கணத்தை உரைக்கிறது (Iyyanarithanar, 1996).

பெரியாழ்வார் தம் திருமொழியில் கண்ணின் பிள்ளைப் பருவப் பெருமைகளைப் பாடிய பாடல்கள் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கான வித்தாக இன்றளவும் கூறப்படுகின்றன. அதன் பிறகு இராமனைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பாடிய குலசேகர ஆழ்வாரும் முன்னோடியானார். ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் சிற்றில் சிதைத்தல் பருவத்திற்கான கூறுகளையும்; திருமங்கை ஆழ்வாரின் பெரிய திருமொழியில் சப்பாணிப் பருவத்திற்கான கூறுகளையும் காண முடிகிறது. மூன்றாம் திங்களில்

தொடங்கி இருபத்தோராம் திங்கள் வரை பிள்ளைத்தமிழ் பாடப்படும். பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் மொத்தம் நூறு பாடல்களால் பாடப்படுவதே மரபு. பிள்ளைத்தமிழ் பாடல் எண்ணிக்கை,

“இமையவர் வேதியர் இயல்மனர் வைசியர்
சூத்திரர் என்னச் சொற்றஐ வருக்கும்
முறையே நூறு முதல்அறு பான்வரை
கணிக்கும் பிள்ளைக் கவியின் தொகையே”

என்று பிரபந்த மரபியல் குறிப்பிடுகிறது (Subramanian, 2000). கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் ஓட்டக்கூத்தர் இயற்றிய குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழே முதல் பிள்ளைத்தமிழ் நூலாகக் கருதப்படுகிறது. இதற்குப் பின்னர் தோன்றிய சில பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் உருவம்(கட்டமைப்பு), உள்ளடக்கத்தில் (பாடுபொருண்மை) சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பதை மறுக்க இயலாது. ஏனெனில், காலத்திற்கேற்ப தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் இலக்கியமே காலங்கடந்தும் நிலைத்து வாழும். பழையமையைக் கைவிடாது, புதுமையைக் கைக்கொள்ளவது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைகிறது. “நூலாசிரியர்கள், காலமாற்றம், சமூக மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தன்னை மாற்றியதோடு மட்டுமல்லாது நூலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளையும் மாற்றியுள்ளனர்” (Bhuvanewari, 2008).

இம்மாற்றத்திற்கான காரணங்களாக,

தான் இயற்றும் நூலில் ஏதேனும் ஒரு புதுமையைப் புகுத்த வேண்டும் என்ற நூல் ஆசிரியரின் எண்ணம், பாட்டுடைத் தலைமக்களின் மீது கொண்ட பற்று, சமயம், சமூகக் கட்டமைப்பு, பண்பாட்டு மாற்றம், படிப்போரிடத்துச் சுருங்கச் சொல்லி ஆர்வத்தைத் தூண்ட வேண்டும் என்ற எண்ணம்.

முதலானவைகளைச் சுட்டலாம். கிறிஸ்தவப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் பதினைந்திற்கும் மேல் காணக்கிடக்கின்றன. ஆண்பால் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் இயேசுபிரானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகவும், பெண்பால் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் பெரும்பாலும் அன்னை மரியானைப் பாட்டுடைத் தலைவியாகக் கொண்டும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர்த்துக் கல்விக் கொடையாளர்கள் (செவாலியர் தாமஸ் பிள்ளைத்தமிழ்), சமயச் சான்றோர், இலக்கணம் மற்றும் இலக்கியவாதிகள் (வீரமாமுனிவர் பிள்ளைத்தமிழ்) மீதும் பாடப்பட்டுள்ளன.

கி.பி. 1904 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த பிரான்சீஸ் பிள்ளை என்பவர் ‘திவ்விய இரட்சகர் பேரில் பிள்ளைத்தமிழ்’ என்னும் நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் பருவத்திற்கு ஒரு பாடல் வீதம் மொத்தம் பத்துப் பாடல்களால் மட்டுமே இயற்றப்பட்டுள்ளது. பாடல் எண்ணிக்கையில் மாற்றத்தைக் காண முடிகிறதே தவிர பருவ எண்ணிக்கை, பருவ அமைப்பு முறையில் மாற்றங்களைக் காண முடியவில்லை. காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாரானை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் முதலான பத்துப்பருவங்களைக் கொண்டுள்ளது. இப்பிள்ளைத்தமிழ் நூலில் காணலாகும் கட்டமைப்பு மாற்றத்தையும், புதுமையையும் காண முற்படுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

கட்டுடைப்பு

பத்துப் பருவங்கள் என்னும் கட்டமைப்பில் மாற்றத்தைக் காண முடியவில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு பருவமும் பத்துப்பத்துப் பாடல்களால் பாடப்படுவதே மரபு. இம்மரபினை ஆசிரியர் கட்டுடைத்துள்ளார். இதனை மரபுப் பிழை என்று கருதலாகாது. ஏனெனில், தொல்காப்பியர்,

“விருந்தே தானும்

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” (செய்-236)

என்றவாறு காலந்தோறும் புதியனவாகத் தோன்றும் இலக்கிய வகையை விருந்து என்னும் வனப்பினுள் அடக்கியிருப்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது ஆகும் (Ilampuranar, 1985). பிள்ளைத்தமிழின் முதல் பருவம் காப்புப் பருவமாகும். பாட்டுடைத் தலைமக்களைக் காக்குமாறு இறைவனை வேண்டுவதே இப்பருவத்தின் சிறப்பாகும். இக்காக்கும் கடவுளரைப் பற்றிப் பன்னிருபாட்டியல்,

“திருமால் அரனே திசைமுகன் கரிமுகன்
பொருவேல் முருகன் பரிதி வடுகன்
எழுவர் மங்கையர் இந்திரர் சாத்தன்
மருவிய காப்பினுள் வருங்கட வுளரே”

என்றவாறு பட்டியலிடுகிறது (Subramanian, 2000). திருமாலைக் காப்புக் கடவுளாகப் பாடுவதற்கான காரணங்களையும்,

“அவன்தான்
காவற் கிழவன் ஆக லானும்
புவின் கிழத்தியைப் புணர்த லானும்
முடியும் கடகமும் மொய்ப்புந் தாரும்
முன்னுற மொழிதற் குரியன் என்ப”

என்றவாறு பட்டியலிடுகிறது (Subramanian, 2000). வைணவ சமயப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் இம்மரபும், சைவ சமயப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் பெரும்பான்மையாகவும் இம்மரபே கடைபிடிக்கப் படுகிறது. ஆனால் கிறிஸ்தவ சமயப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் இம்மரபு காணக்கிடைக்க வில்லை. நூலாசிரியர்களின் சமய வேறுபாடு அல்லது சமயப் பொறை மற்றும் பிற சமயக் கடவுள்களை ஏற்காத தன்மை முதலானவைகளை இம்மாற்றத்திற்கான காரணங்களாகக் கருதலாம்.

பொதுவாக கிறிஸ்தவ சமயப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் பரமபிதா, பரிசுத்த ஆவி, தூசை, மரியாள், புனிதர் பதின்மர் போன்றோரிடம் காப்பு வேண்டும் நிலை காணப்படுகிறது. இம்மரபு கட்டுடைக்கப்பட்டு சுதனை வணங்கி இயேசு பிரானைக் காக்க வருமாறு கூறும் நிலை இப்பிள்ளைத்தமிழ் நூலில் காணப்படுகிறது.

“தாதைசுத னிஸ்பிரீத்துச் சாந்தொன்
றாய் வாய்ந்தபரன்
காதலுறு பொற்சரணங் காப்பு”

என்று காப்பு பருவமானது பாடியிருப்பதைச் சான்றாகக் கூறலாம். மூன்றாம் பருவமான தாலப் பருவமானது குழந்தையைத் தொட்டிலில் கிடத்தி, குழந்தைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பரிசுப் பொருள்களையும், சீர் வரிசை கொண்டு வந்த உறவினர்களின் பெருமையையும், தொட்டிலின் வருணனையையும் எடுத்துரைக்கும் பருவமாகும். தால் என்றால் ‘நாக்கு’ என்று பொருள்படும். குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டு, நாக்கை அசைத்துப் பாடுவது தாலாட்டு என்றும், தால் என்பதற்குத் தொட்டில் என்ற பொருளும் இருப்பதால் தொட்டிலை அசைத்துப் பாடுவதாலும் தாலாட்டு என்றும் பொருள் கொள்ள இடம் உண்டு. தொல்காப்பியர் கூறும் ‘கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலை’ (புறத்-87) என்ற நூற்பாவிடம் உறக்கப் பாடல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இந்நூலாசிரியரும்,

“அந்த மிகுந்தர விந்த முகந்தநல்
லண்டர்கள் வெண்டயிர்பால்
அலர்மல ரொடுசிறு மறிகளு முறைமுறை

அடியினை தொழுவாசக்

கொந்தவிழ் வெலைவரை யின்சிறு குடிலிடை

குளிர்நிலவின் ஒளிவீசத் தவப்புதல்வியின்

மைதனாய்த் தோன்றிய சிறுபாலா தாலோ”

என்று இயேசுவிற்குத் தாலாட்டுப் பாடுகிறார். கவியரசு கண்ணதாசனும்,

“மாளிகையும் இல்லைகாண் மஞ்சமில்லை என்றாலும்

ஏழைத் தொழுவில்வந்த இறைமகனே தாலேலோ...

மாணிக்கத் தொட்டிலுக்கு வாய்க்காத பெருமையெல்லாம்

ஆநிரைத் தொழுவினுக்கு ஆரளித்தார் என்கோவே”

என்றவாறு தாலாட்டுப் பாடுகிறார். பிள்ளைத்தமிழின் ஏழாம் பருவம் அம்புலிப் பருவமாகும் (Kannadasan, 2011). குழந்தையுடன் விளையாட வருமாறு அம்புலியை அழைத்துப் பாடுவது மரபு. இப்பருவத்தில் சாம, பேத, தான, தண்டம் என்னும் நான்கு முறைகளைக் கையாளுவர். பிள்ளைத்தமிழின் பத்துப் பருவங்களிலே இப் பருவம் பாடுவது கடினம் என்பதால் ஒளவையாரும், ‘காசினியில் பிள்ளைக் கவிக்கு அம்புலி புலியாம்’ என்று பாடியிருப்பது சிந்திக்கத் தக்கது ஆகும்.

குழந்தையின் அழகு, பண்பு நலன்களை எடுத்துரைத்து குழந்தையுடன் அம்புலியை விளையாட வருமாறு அழைத்துப் பாடுவர். குழந்தையோடு அம்புலியை ஒப்பிட்டுக் கூறும் போது சாம முறையையும், அம்புலிக்குக் களங்கம் உண்டு ஆனால் பாட்டுடைத் தலைமக்களுக்குக் களங்கம் இல்லை என்று கூறும் போது பேத முறையையும், குழந்தையுடன் விளையாட வந்தால் அம்புலிக்கு வழங்கப்படும் பரிசுப் பொருள்களைக் கூறும்போது தான முறையையும், அவ்வாறு அழைத்தும் வராவிட்டால் தண்டனைகள் வழங்கப்படும் என்று அச்சுறுத்தும் போது தண்ட முறையையும் நூலாசிரியர்கள் பின்பற்றிப் பாடுவர். ஆனால் இந்நூலின் அம்புலிப் பருவத்தில் ஒரே ஒரு பாடல் மட்டுமே இருப்பதால்,

“மழலைமொழி பழகுரு பரகுமர

அம்புலீ ஆடவரவே

அருவரு சொருபமென வருமொர்குரு பரகுமர

அம்புலீ ஆடவரவே”

என்றவாறு அம்புலிப்பருவத்தில் சாம முறையை மட்டும் கையாண்டுள்ளார்.

ஆண்பால் பிள்ளைத்தமிழின் எட்டாம் பருவம் சிற்றில் பருவமாகும். தெருவில் சிறுமியர் மணல் வீடு கட்டி விளையாடுவர். அந்த வீட்டினைச் சிறுவர்கள் தம் கால்களால் சிதைப்பர். அப்போது சிறுமியர் ‘எம் சிற்றில் சிதையலே’ என வேண்டிப் பாடுவது இதன் சிறப்பாகும்.

“நோவ நாங்களு னரக்கில் லோம்

செய்ய தாமரை கண்ணினா யெங்கள்

சிற்றில் வந்து சிதையலே”

என்று நாலாயிர திவ்யபிரபந்தத்தில் பெரியாழ்வார் பாடியுள்ளார் (Krishnasamy, 1996). நாச்சியார் திருமொழியில் ஆண்டாளும் சிற்றில் சிதையலே என்று பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். சிறுமியரோடு கூடி விளையாடும் சிறுவர் தங்கள் உடல் வலிமையைக் காட்டிப் போர் மனப்பான்மையுடன் பெண்ணை அடக்கி ஆளும் ஆணின் மேலாண்மைப் பண்பினைச் இச்சிற்றில் பருவப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால் அம்மரபினை இந்நூலாசிரியர் பின்பற்றாமல் இயேசு நாதர் வளரும்

வறுமையான சூழலையும், சிறு குடிலின் தன்மையினையும் சுட்டிக் காட்டுவதாகப் பாடியுள்ளார். இதனை,

“சேணிற் சிறந்தசெழு மாடகூ டங்களின்
சிங்காரம் விட்டு வறிதே
செந் துக்கள் முறைகொடுறை பந்திக்குள்ளே பழைய
சீலைக்கு ளேபொதிந்து
பேணிக் கிடக்கின்ற பிள்ளையே யுள்ளமது
பெற்றதொரு சிற்றிலிதுவே
பேரின்ப மேவியுறை நீரின்ப மாகவே
பெற்றதோர் சிற்றிலிதுவே”
என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணரலாம்.

பண்பாட்டு மாற்றம்

சைவ சமய இலக்கியங்களில் சிவனை அவன், இவன், பித்தன் என்றும் பழித்தும் விளித்தும் கூறும் பாடல்களைக் காண முடியும். வைணவ சமய இலக்கியங்களில் கண்ணன் தெய்வ பக்தி நோக்கோடும், இளமை விளையாட்டோடும் பாடப்பெற்றிருக்கின்றார். எனவேதான் கொட்டுக சப்பாணி! முத்தம் தருக! என்றவாறு நூலாசிரியர்கள் பாடியுள்ளனர். ஆனால் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் இயேசுபிரான் மனிதர்களின் பாவங்களைப் போக்கி அவர்களை இரட்சிக்க வந்த அருளாளராகக் கருதுவதால், மானிடர்க்குச் சமமாகக் கருதி ஒருமையில் அழைப்பது பண்பாட்டிற்கு மீறிய செயலாகக் கருதப்படுவதால் ‘ஒருமைப் பண்பு’ நீக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, சப்பாணி கொட்டி அருளே! முத்தம் அருளே! அம்புலீ ஆடவரவே! முத்தம் அருளே! சிறுதேர் உருட்டி அருளே! என்றவாறு உயர்வாகக் கருதிப் பாடும் மரபு காணப்படுகிறது.

“தப்பில்நன் மறைக்குரிய பொற்பாத பற்பமலர்
சப்பாணி கொட்டியருளே
சத்யநித் தியஞான சுத்தபரி பாலனே
சப்பாணி கொட்டியருளே”

பிள்ளைத்தமிழின் ஐந்தாம் பருவம் முத்தப் பருவமாகும். “இப்பருவம் போல மெய்யுறல் பற்றிய தனித்தன்மை வாய்ந்த வேறு பருவம் இல்லை. இத்தகைய தனித்தன்மையால் இப்பருவம் இன்றியமையாததாகிப் பிள்ளைத்தமிழில் இடம் எய்திற்று” என்பார் (Chockalingam, 2001) பிள்ளைத்தமிழ் அழகும் புகழ்பும், ப-32 இந்நூலில் முத்தப் பருவமும் மாற்றத்தோடு இயற்றப்பட்டுள்ளது. “முத்தப் பருவம் பாடும் பொழுது அறிஞர் மற்ற விலைமதிப்புள்ள முத்தங்களின் இயல்புகளை எல்லாம் எடுத்துச்சொல்லி விலை மதிப்பில்லா உன்னுடைய முத்தமே மிக உயர்ந்த முத்தம்” பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியங்கள், ப-37, எனப் போற்றுவதும், பாட்டுடைத் தலைமக்களிடம் வாய் முத்தம் தருமாறு வேண்டுவதும் மரபு (Mutharasan, 1992). ஆனால், இந்நூலாசிரியர் இயேசு பாதத்தில் தஞ்சம் அடையும் ‘சரண முத்தம்’ தருமாறு பாடியிருப்பது மரபைக் கட்டுடைப்பதாக உள்ளது.

“திங்கட் பதாம்புயச் செல்விபெறு சிறுவவுன்
செஞ்சரண முத்தமருளே
செகமதனை ரட்சிக்க வருகுமர குருபரா
செஞ்சரண முத்தமருளே!”

உலகைக் காக்க வல்ல எல்லாமுமாக இயேசு இருப்பதே மரபு மாற்றத்திற்கான காரணமாகக் கருத இடமுண்டு.

புதுமைகள்

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையினானே”

என்ற இலக்கணத்தின் அடிப்படையில் பல மாற்றம், புதுமைகளுடன் இந்நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது (Arumuga Navalar, 1963). சமயத்தைப் போற்றுவதும், கடவுளின் அருட்திறங்களை வெளிப்படுத்துதலும், தனிமனிதன் புகழ்பாடுதலும் பிள்ளைத்தமிழின் பாடுபொருண்மைகள் ஆகின்றன. “புலவர்கள் தாம் விரும்பும் தலைவனையோ, தலைவியையோ, இறைவனையோ, இறைவியையோ, அன்பின் மிகுதியால் குழவிகளாக்கி அவர்கள் எப்படி வளர்கின்றனரோ அவற்றிற்கேற்பப் பருவங்களை அமைத்துப் பாடியுள்ளனர். ஒவ்வொரு பருவத்திலும் குழந்தையின் வளர்ச்சி, செயல்கள், பண்புகள் போன்றவற்றை உண்மையுடன் கற்பனையையும் கலந்து பாடியிருப்பதாக” சமயமும் சிற்றிலக்கியமும் நூலில் (பக்-153,154) குறிப்பிடுகிறார் (Krishnasamy, 1996). அவ்வாறு கட்டமைத்துப் பாடப்படும் பிள்ளைத்தமிழ் மொத்தம் நூறு பாடல்களால் இயற்றப்பட வேண்டும் என்கிறது தொன்னூல் விளக்கம். நவநீதப் பாட்டியலோ குறைந்தது ஐம்பது பாடல்கள் இருக்கலாம் என்றவாறு வரையறுத்து எல்லையைச் சுட்டியுள்ளதே தவிர பிள்ளைத்தமிழின் அதிக எண்ணிக்கை குறித்துச் சுட்டவில்லை. இப்பிள்ளைத்தமிழ் நூல் பத்துப் பாடல்களால் மட்டுமே இயற்றப்பட்டதற்கான காரணங்களாகக் கீழ்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

படிப்போர்க்கு முருகியல் இன்பத்தைத் தருவதோடு இலக்கிய ஆர்வத்தையும் தூண்ட வேண்டுமென்ற நூலாசிரியரின் விருப்பம் முதலானவற்றைக் குறிப்பிடலாம். பாடல் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருப்பதால் நூலைத் தொடர்ந்து படிக்கும் வாசகனுக்கு சலிப்பு, மனத்தொய்வு தோன்றலாம். வேலைப்பளு, நேரமின்மை, அவசரமான வாழ்க்கை முறை முதலான காரணங்களால் நூலை வாசிக்கும் ஆர்வமின்மை. நாளும் நாளும் மாறி வரும் நாகரிக வளர்ச்சியில் புதுமையைத் தேடும் மக்களின் மனநிலை.

முடிவுரை

நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் சிற்றிலக்கிய வகைகள் பல்கிப் பெருகின. எனவே நாயக்கர் காலம் சிற்றிலக்கியக் காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சிற்றிலக்கியத் தோற்றத்திற்கான வித்துகள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. பிள்ளைக் கவி 96 என்று பிரபந்த மரபியல் சுட்டுகிறது. பெரியாழ்வாரும், குலசேகர ஆழ்வாரும் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளாகத் திகழ்கின்றனர். தொடக்க காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் பாட்டியல் நூல்கள் கூறும் இலக்கண முறைப்படியே இயற்றப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பிற்காலத்தில் தோன்றிய பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் பருவ அமைப்பு, பாடல் எண்ணிக்கையில் பல புதுமைகளைப் புகுத்தியுள்ளனர் என்பதனை இவ்வாய்வின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

References

- Arumuga Navalar, (1963) Nannol Kandikai Urai, Chennai, India
 Bhuvanewari, V. (2008) 20th Century Pillaitamil Books, The Park, Chennai, India
 Chockalingam, T. (2001) Pillitamil Amaipum Alagum, Devanathan Pathippagam, Karaikudi, India
 Ilampuranar, (1985) Tholkappiyam, Tamil University, Thanjavur, India
 Iyyanarithanar, (1996) Purapporul Venbamaalai, Kazhaga veliyeedu, Chennai, India

Kannadasan, (2011) Yesu Kaaviyam, Kannadasan Padhipagam, Chennai, India

Krishnasamy, V. (1996) Samayamum Pillaitamil Ilakiyamum, Madurai, India

Mutharasan, M. (1992) Pillitamil ilakiyankal Oor Aivu, Dharmapuri, India

Subramanian, S.V. (2000) Thamizh Ilakkana Noolgal, Meiyappan Pathippagam, Chidambaram, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License